

Németh István Péter

Az én múzeumom (XIV–XX.)

XIV.

Vajda Lajos: A templom Szentendrén (1935)

Hogy most ne szállhasson alá tócsányi éden,
barnás a föld az okker kerítés tövében
mintha a templom körött már lenne egy
bedeszkázott városka-negyed.

A szűk utcákból csak a Csiprovacska
csúcsos toronysisakja
menekszik a kékellőn tenger-tág magasba.

XV.

Czóbel Béla: Séta a szökőkút mellett (1930-as évek, magántulajdon)

Ne siess e sétányon a szín-zuhatagban,
s ne félj, hogy visszanyelt könnyeink
közül nem fog maradni egy sem siratatlan,
a medencébe majd minden csöpp visszakering.

Látod-e, Drága?! - a szökőkút amott
télire szögezett deszkái közül ahogy
most túl is csordul, hiszen föltámadott.

XVI.

**Az el nem tévedő lovasok
(Ferenczy Károly: Három királyok)**

Tengermélyi a zöldes, ringa selyem-füvü tisztás,
mintha az Ős-Duna árja zudulna az erdei fák közt.
A páfrányok alatti kövek mohazöld puha párnák.
Már közelítnek: a három zöld fejű ló s a királyok,

súlyos patkóknak zaja-sincsen a pólya-avartól.
Csöndesen úszik a három ló s lovas. Ám hol a csillag?
Száll velük őszi ökörnyál csak. S nem vétik el útjuk.

XVII.**Gustav Klimt: Danaé**

Ecset aligha méltó ezt a mellet
festeni; cirmolni szabad legfeljebb
valódi mókusszőr-hegyével takaratlan
halvány bimbót, míg az egészen ki nem pattan.

Danaét ámulod álmába kuporodva
amint az aranypéncz-zuhatag sebes sodra
combjai belsejét egyre csak csiklandozza.

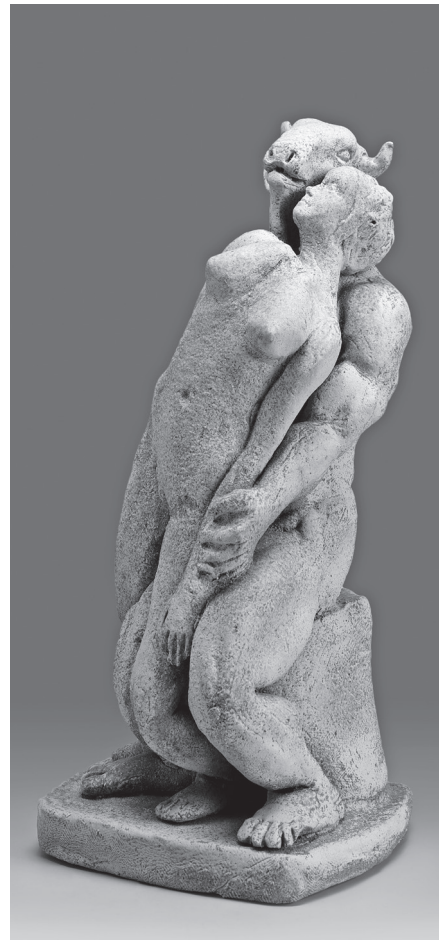
XVIII.**Hokusai szellemének**

Mintha itt ömölt volna ma
festék szét, tejfehér,
rejtőzve a képre fér
mindegyik: Fujijama,

hogya e ködben semmi lett
a Csobánc s a Tóti hegy,
millió éve pedig
hogya állnak, elfedik

lent is, fönt is a föllegek,
nem látni szemhatárt, eget,
s ami van még: képzeled.

Színvaló mind az ottani:
fácánt hallasz rikoltani
s némák a magas varjai.

Ódzkodás (2011, kőcsérép)

XIX.**(Nepomuki Szent János szobrára, Vácott)**

Felhők hasáról a Dunára hulló fények
festik halványan a sétányt s a révet,
alkony-arany-folt előtt horgász sziluettje,
bambusza ívben hajlik a kőszentre

Rajta birétum s csipkés karing.
Rábízhatjuk mind a szavaink.
Szirom és szenny a folyóval tova ring.

XX.**Kondor Béla szellemének**

Diszélíg a tóti temetőtől fut
ez az itt-ott még hengerelt földút.
Lépdel rajta, Keszinél takarta, ez rávall,
egy pléh-Krisztus rozsdá-sebét a kalapjával.

Hajadonfőtt hát néhány glóriára mutat,
alkonyi ellenfényben kapták héjakutak.
Mögötte mécs lobban, mindenszenteki.
A Csobánc fele visznek a léptei,

ismerősek a traktor, a szőlők s várfalak,
erre rajzolta őket régen a hegy alatt,
ahová most fentről a paplan-

ernyők ereszkednek lassan,
akár szárnyas légió majdan,
ha angyal-harsonájuk harsan.

Aurea prima sat est (1985, raku)